

Cseke Gábor

NEM ÍROK LEVELET AFRIKÁNAK

Valamikor gyermekkoromban szívesen írtam volna
szerelmes levelet Afrikának
akit gyönyörű ébenfekete
afro-fizurás lánynak
képzelttem

de ugyanígy írtam volna
Lollobrigidának
két világszép kebel büszke
tulajdonosának

de nem tudtam a címeket
ahová leveleimet küldhetném
s a levélírás elmaradt

azóta jócskán
meggondoltam magamat

és nem írok levelet Afrikának
mert már odalett a szerelmi láz
és tudom: Afrikának mindegy
hogy egy levéllel több
vagy kevesebb

olyan sok testén-lelkén
a seb
hogy nem is törődik velem
de persze fiait-lányait
azért elküldi felénk
zenével tánccal
mindenféle bizsuval
reménnyel

mítoszokkal és istenekkel

már csak a sivatag hiányzik motyójukból
és a szavanna
az oroszlánbögés
a Kilimandzsáró
és a szafari

no meg a gyémántmezők

de azok
túlságosan délen vannak
úgyhogy
végleg
lemondok róluk is

CSAK A SZŐLŐT

még roskadoztak a szilvafák
a szomszéd kertjében a szögesdróton
át kilestük miként hasadnak
boldogan a túlérett gyümölcsök
a férgek neszezését is hallani
véltük csak az a drót
csak a dróton azok a szögek
ne lettek volna különben
szívből utáltuk a szilvát mi
a szőlőt szerettük igazán

MÓKUSHAJNAL

mókus inal át hajnalomon
szökellve bátran könnyedén

akár egy dallam ütemébe zártan
hogy inal!
bokortól bokorig
a csönd tisztásán keresztül
az alig kiserkent tavaszi gyepen
futás közben még vissza-visszanéz
követem-e
nyomába szegődnék de jaj ha elijesztem
oly kedves törékeny
annyira önmaga
megfoghatatlan
talán ígéret
talán sosemvolt éjszaka
tébolyult álom emlékezés
huncut varázslat
maga a menekülő szándék
volt nincs
a bujdosó bánat

MÁS BOLYGÓRÓL

eső pereg mintha valaki a kaput
verné félénk bizonytalan ütésekkel
kopp kopp kopp
itt vagyok ásít a közelgő
éjfél s nem kérdi beengedem-e jön
megkondítja az órát még motyog valamit
a kései vonatokról a kerítésen macska
képében fürgén átszalad majd szöszmötölő
sünné változik a villám fényénél a fűvön
áll már a víz a tócsák hidegek a kerítés
árnya a falra vetül úgy osonunk egymás
felé dobogó szívvel hideg verítékkal a

hónunk
alatt mint akik más-más bolygóról
szálltak alá

ÖRÖKMOZGÓ

jókora célsomaggal a hónom alatt
indulok fölkeresni a Találmányi Hivatalt
hatvan esztendőm simán elszaladt
de még sose kerestem föl a Találmányi Hivatalt

sose késő biztatom magam és kérdem ott meg itt
merre vegyem az irányt mindenki bátorít
csak balra tessék aztán meg jobbra a harmadik
utca ott egy udvaron át egy fal részén átbújik

majd öt betonoszlopot számol meg nem négyet
nem is hatot ott előre megy ez a lényeg
és ahol az ablakokban oly derűsek a fények
akkor már közel járok és biztos odaérek

jókora célsomaggal így hát felkerekedtem
a Találmányi Hivatalt ezennel célba vettem
csak mentem mentem szomjaztam és nem ettem
csomag a hónom alatt a hunyó nap megettem

nem mondom el mely kalandos utam volt
és a csomaggal közben mennyi baj volt
elértem végre a hivatali ajtót
ahol egy derék major domus parkolt

kifaggatott hogy mely járatban lennék
és hogy ki küldött kihez igyekeznék
mihez kívánjon sikert jószerencsét
szeretem-e a borsót meg a lencsét

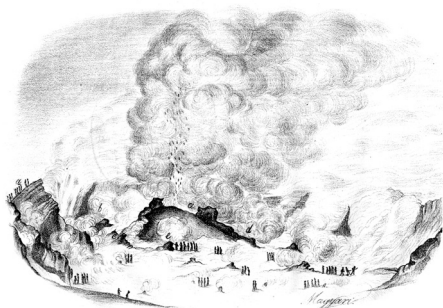
válaszom csöppet se volt tétova
a Főnökhöz igyekszem s azért épp oda
mert ebben a pakkban van a Lényeg
amire aztán rájön a Védjegy

aztán egyszer csak ott állok balgán
a jólfésült hivatalvezető balján
aki a Főnökhöz diszkréten bevezet
elrebegi közben a nevemet

a Főnök felnéz és én akkor látom
hogymű a gyermekkori jó barátom
és ő is megismer és nagy a vigasság
begyűl az egész hivatali tagság

pezsgő kerül és a dugók kilőnek
a célcsofaggal soká bíbelődnek
lefejtik bontják és mindenki nézi
milyen szerkentyűt hozott ez a „krézi”

mondom hogy örökmozgó nem várt meglepetés
az arcokra fagy a kaján nevetés
s azóta is csak figyelik igazat szóltam?
a masina jár meg nem áll jól van

Eis könet

A Vészef

21 szám.